

РЕШЕНИЕ

№ 328

гр. Перник, 18.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МЕТОДИ КР. ВЕЛИЧКОВ

Членове: АНТОНИЯ АТ. АТАНАСОВА-АЛЕКСОВА
КАМЕЛИЯ Г. НЕНКОВА

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ Г. ПАВЛОВА
като разглежда докладваното от АНТОНИЯ АТ. АТАНАСОВА-АЛЕКСОВА
Въззивно гражданско дело № 20221700500271 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава двадесета „ВЪЗЗИВНО ОБЖАЛВАНЕ”, чл. 258 и сл. от ГПК, образувано по въззивни жалби подадени

ОТ: „УЕСТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК: 203200307

ЧРЕЗ: адв. М. А. А. от САК,

съдебен адрес ***, тел. ***

ПРОТИВ: РЕШЕНИЕ от 10.11.2021 г. по гр.д. №48/2021 г. по описа на ПРС.

С жалбата се оспорва първоинстанционното решение като неправилно поради неправилно тълкуване на закона, непълнота на доказателствата, немотивираност и като постановено в противоречие с практика по чл. 290 от ГПК на ВКС.

Жалбоподателят счита, че в производството пред ПРС ищецът не е успял да докаже при условията на пълно и главно доказване предпоставките за уважаване на предявените искове с правно основание чл. 128, ал. 2 от КТ и чл. 124, ал. 1 от КТ. Неоснователно е оставено без уважение и направеното от ответника възражение за прихващане. ПРС в решението си не е обсъдил в цялост събраните по делото гласни и писмени доказателства, поради което е достигнал до неправилен извод относно основателността на ищцовите претенции и неоснователността на тези на ответника.

Твърди, че в Решение №***г. постановено на *** г. от Комисията за защита на лични данни, са изложени факти и обстоятелства, които са от съществено значение за изясняване на фактическата обстановка по настоящото производство.

Моли да бъде отменено изцяло обжалваното решение и вместо това да бъде

постановено ново, с което да се отхвърлят предявените иски по съображенията, подробно изложени в отговора на исковата молба и в проведените открити съдебни заседания в първоинстанционния съд.

В законноустановения двуседмичен срок по чл. 263, ал. 1 от ГПК насрещната на въззивна жалба страна е подала отговор. Оспорва подадената въззивна жалба, моли да бъде оставена без уважение, като неоснователна и да бъде потвърден обжалваното решение. При подробно изложени съображения по съществото на спора, счита че съдът е изложил подробни мотиви относно събрания доказателствен материал по делото, направил е преценка на доказателства в тяхната съвкупност и е достигнал до правно обосновава извод. Твърди, че ответника не се е възползвал от състезателността на процеса и не е взел участие в нито едно съдебно заседание по делото, нито е участвал активно в събирането на доказателства по делото. Счита, че целта на въззивната жалба е забавяне влизането в сила на първоинстанционното решение.

В съдебно заседание жалбоподателя, редовно призован, не изпраща представител, с писмена молба депозирана преди дата на съдебното заседание процесуалния му представител при подробно изложени съображения по съществото на спора моли да бъде уважена подадената въззивна жалба и бъде отменено първоинстанционното решение по изложените в жалбата съображения.

Моли за присъждане на сторените разноски и пред двете съдебни инстанции, съгласно представения списък по чл. 80 от ГПК 90 лв. платено адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание въззиваемата страна, редовно призован, не се явява, не изпраща представител, с писмена молба депозирана преди дата на съдебното заседание, моли да бъде оставена без уважение въззивната жалба, и бъде потвърдено първоинстанционното решение, като правилно и законосъобразно при съображенията в подадения отговор по реда на чл. 263 от ГПК.

Пернишки окръжен съд, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

С Решение №261129/10.11.2021г. първоинстанционният съд е осъдил „УЕСТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК 203200307, със седалище и адрес на управление ***, да заплати на В. В. Г., ЕГН *****, с адрес *** на основание чл. 128, т. 2 КТ сумата 3909,18 лева, представляваща неизплатени нетни трудови възнаграждения за периода от месец *** г. до месец *** г., на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 251,52 лева, представляваща лихва за забава върху главницата от 3909,18 лева, считано от 16.04.2020 г. до 10.01.2021 г., на основание чл. 224, ал. 1 КТ сумата 1963,23 лева – неизплатено обезщетение по чл. 224 КТ за неизползван годишен отпуск от 12 дни, и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата 83,98 лева – мораторна лихва за забава върху главницата от 1963,24 лева, считано от 06.08.2020 г. до 10.01.2021 г., на основание чл. 221, ал. 1 КТ сумата 3291,34 лева – обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение от служителя без предизвестие заради неплатени трудови възнаграждения, както и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата 140,80 лева – лихва за забава върху главницата от 3291,35 лева, считано от 06.08.2020 г. до 10.01.2021г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземанията и е отхвърлил като неоснователно на осн. чл. 103 ЗЗД, вр. чл. 210 КТ, вр. чл. 298, ал. 4 ГПК заявеното от ответника възражение за прихващане със сумата от 3 571,34 лева, представляваща ограничена имуществена отговорност на В. В. Г., съгласно Заповед от *** г. за причинени от В. Г. спрямо „Уестум България“ ЕООД имуществени вреди в размер на 7 142,68 лв., изразяващи се в невъзможност за работодателя да изготви вътрешен отчет за положен труд, включително такъв на bench time support, съответно да фактурира клиентите си, съгласно отчета.

Районният съд уважил предявените иски за заплащане на сумата 3909,18 лева, представляваща неизплатени нетни трудови възнаграждения за периода от месец *** г. до

месец *** г.; сумата 1963,23 лева – неизплатено обезщетение по чл. 224 КТ за неизползван годишен отпуск от 12 дни; сумата 3291,34 лева – обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение от служителя без предизвестие заради неплатени трудови възнаграждения, като приел, че по делото не се спори, а и от представените писмени доказателства – трудов договор, допълнително споразумение, заявление за прекратяване и заповед № *** г., се установявало, че в периода от *** г. до *** г. е съществувало трудово правоотношение, въз основа на което ищецът е заемал длъжността „***“, код по НКПД *** при ответното дружество като работодател. Съгласно чл. 5 от трудовия договор страните били уговорили основно месечно възнаграждение в размер на 3098,87 лв. и допълнително възнаграждение за стаж и професионален опит в размер на 0,6% от основното месечно възнаграждение за всяка година трудов стаж и професионален опит. Съгласно постигнатата между страните месечното брутно трудово възнаграждение се заплащало по банкова сметка на служителя до 15то число на всеки месец. С допълнителното споразумение от *** г. размерът на основното месечно възнаграждение бил увеличен на 3571,34 лв. Мястото на работа било уговорено в офис на работодателя в *** или на други места, когато това следва от характера на работа. Съгласно чл. 10.3 от договора работодателят бил длъжен да осигури на служителя нормални условия за изпълнение на работата, като му осигури работата, която е определена при възникване на трудовото правоотношение. Правоотношението било прекратено при условията на чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ поради не изплащане на трудовото възнаграждение на служителя, след негово заявление от същата дата – обстоятелство, за което също не бил налице спор между страните, и се установявало от писмените доказателства. Не се спорело, че ищецът не бил ползвал 12 дни платен годишен отпуск за *** г. Със заповед № *** г. работодателят бил наредил на служителя да бъдат изплатени обезщетения по чл.224 КТ за 12 дни неползван платен годишен отпуск в общ размер на 2181,37 лв., както и обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ в размер на 3657,06 лв.

От заключението по изслушаната и приета съдебно-счетоводна експертиза, се установило, че за периода от м. *** - *** г. начисленото и неизплатено нетно трудово възнаграждение възлиза на общо 3909,18 лв. (360.14 лв. за м. ***, 2880 лв. за м. *** г., 669,04 лв. за м. *** г. – уточнено в о.с.з., като за периода от м. *** до *** г. ищецът е ползвал отпуск по болничен, което се установява и от болничните листи и справката за социално осигуряване от НАП). Доколкото в трудовия договор е уговорен падеж на задължението – 15-то число на всеки месец, забавата настъпва на следващия ден. Съгласно ССЧЕ мораторната лихва върху неизплатеното нетно трудово възнаграждение за шест месеца за периода м.***-*** г., считано от датата на падежа на всяко едно задължение до 10.01.2021 г., възлиза в общ размер от 251,52 лв.

За да отхвърли като неоснователно на осн. чл. 103 ЗЗД, вр. чл. 210 КТ, вр. чл. 298, ал. 4 ГПК заявеното от ответника възражение за прихващане със сумата от 3571,34 лева, представляваща ограничена имуществена отговорност на В. В. Г., съгласно Заповед от *** г. за причинени от В. Г. спрямо „Уестум България“ ЕООД имуществени вреди в размер на 7142,68 лв., изразяващи се в невъзможност за работодателя да изготви вътрешен отчет за положен труд, включително такъв на bench time support, съответно да фактурира клиентите си, съгласно отчета, първоинстанционният съд приел, че при преценка на всички ангажирани по делото доказателства относно връчването на процесните заповеди на ищеца – обясненията, показанията на свид. А., болничния лист за периода *** г. до *** г., съдържанието на заповедите, имейл-кореспонденция и данните, че към *** г. служителите са полагали труд в дистанционна форма на работа, както и с оглед недобросъвестното процесуално поведение на ответника, прилагайки неблагоприятните последици на чл. 161 ГПК, приел за доказани фактите, относно които ответникът е създал пречки за събиране на допуснати доказателства, поради което и намерил че процесните две заповеди въз основа на което ответника претендира възникването на Ограничената имуществена отговорност на работника или служителя за вреди, които по небрежност е причинил на работодателя при изпълнение на трудовите си задължения не са били наведени надлежно до знанието на ищеца и не са му били редовно връчени на твърдените дати. Наред с изложеното, първоинстанционният съд отбелязва, че адресат на задълженията на Заповед № *** г.,

чието нарушение се твърди, е не конкретно ищецът, а специалистът „***“, като произтичащите от заповедта задължения за „***“ са свързани с изискване на справка от служителите, ако и когато същите подават заявление за напускане на работата. Същата обаче не е била източник на конкретно задължение за ищеца към *** г., нито към *** г.

Пред въззивният съд не се представиха нови доказателства, които да променят фактическите изводи поради което и не счита за нужно да преповтаря установените и не оспорени от страните факти по делото.

След като взе предвид направените с жалбата възражения и по реда на чл. 269 от ГПК, Въззивният съд, за да се произнесе взе предвид следното :

Въззивната жалба се явява редовна и процесуално допустима – подадена е от активно легитимирана страна, имаща правен интерес от обжалването, в преклузивния срок за обжалване и подлежи на разглеждане по същество.

Извършвайки служебно проверка за валидността на обжалваното решение, по реда на чл. 269 ГПК, Въззивният съд намира, че обжалваното решение се явява валидно. Същото е постановено от съдия от Районен съд – Перник, в рамките на неговата компетентност и в предвидената от закона форма.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, по въпросите за незаконосъобразност на обжалваното решение, въззивният съд е ограничен от изложеното в жалбата. Преценявайки изложените доводи, становището на насрещната страна, както и събраните по делото доказателства Въззивният съд намира следното:

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, като предявените пред районния съд обективно и субективно съединени искове са с правно основание чл. 242, във вр. чл. 269 от КТ вр. чл. 128, ал. 2 КТ и чл. 221, ал. 1 КТ, и чл. 224 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, като и възражение за прихващане с правна основание чл. 103 ЗЗД, вр. чл. 210, ал. 4 КТ.

По делото не се спора, а това се установява и от приобщените, като доказателствен материал по делото от писмените доказателства, че ищеца В. В. Г. е била в трудовоправни отношения със въззивника и е заемала длъжността „***“, както и че последното брутно трудово възнаграждение е в размер на 3098.87 лева.

По развитите във въззивната жалба доводи, настоящата инстанция приема, че спорно по делото е останало обстоятелството, че на работника са дължими претендираните с исковата претенция суми, както оставеното без уважение и направеното от ответника възражение за прихващане.

Съгласно нормата на чл.128 от КТ работодателят е длъжен да начислява във ведомости за заплати трудовите възнаграждения на работниците и служителите за положения от тях труд, да плаща уговореното трудово възнаграждение за положения труд, като изплащането му се извършва на осн. чл.270, ал.2 КТ авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго, лично на работника или служителя или при условията на чл.270, ал.3 КТ- на изрично посочените там лица. По делото съдът приема за безспорно установено, че размера на трудово възнаграждение на ищеца за месеците от исковия период, след приспадане на задължителни осигуровки и удържка по КСО и ЗДДФЛ възлиза на сумата общо от 3909.18 лв. за периода от м. ***-***.

За да бъдат уважени предявените обективно съединени искове, в съдебното производство следва да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: 1. страните да са се намирали в трудово правоотношение през съответния период; и 2. работодателят да не е изпълнил задължението си за заплащане на трудовото възнаграждение на работника или служителя. По така предявените искове в доказателствена тежест на ищеца е да докаже, че е работил по трудово правоотношение с ответника, брутният размер на трудовото му възнаграждение, като и кога и как е прекратено трудовото му правоотношение. В доказателствена тежест на ответникът е да установи размера и плащането на трудовото възнаграждение процесните обезщетения. От събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства безспорно се установява установи, че през процесния период В. В. Г. се е намирал в трудово правоотношение с ответното

дружество. Срещу положения труд, съгласно императивното изискване на закона, за работодателя е възникнало насрещното задължение да заплати на работника трудово възнаграждение, съгласно уговореното в индивидуалния трудов договор такова. Доколкото претендираното с исковата молба и изменение по чл. 214 от ГПК в о.с.з от 09.06.2021г. е в размера посочен в експертиза на вещото лице, следва да бъде уважена изцяло предявената искова претенция за дължимото се трудово възнаграждение за периода м.***г. – месец ***г. в общ размер на сумата от 3909.18лв. С оглед основателността на главния иск основателен се явява и предявения акцесорен такъв за заплащане на обезщетение за забава за периода от датата на падежа, считано от 15-ето число на месеца за който се дължи до датата на предявяване на настоящия иск 10.01.2021г. в размер на сумата от 251.52 лв.

Съгласно разпоредбата на чл.221, ал.1 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение от работникът или служителят без предизвестие в случаите по чл.327, ал.1, т.2, 3 и 3а работодателят му дължи обезщетение в размер на брутното трудово възнаграждение за срока на предизвестieto - при безсрочно трудово правоотношение. С оглед безспорно установено, че БТВ на ищеца за месеца предхождащ месеца на прекратяване на трудовото възнаграждение е в размер на сумата от 3098.87 лева., съгласно цитираната разпоредба на осн чл.221, ал.1 КТ е следвало да бъдат начислени и изплатена посочената сума представляваща обезщетение за прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие.

Съгласно разпоредбата на чл.224, ал.1 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителят има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж. Следователно субективното право на обезщетение възниква при наличието на две предпоставки: положителна – прекратяване на трудовото правоотношение и отрицателна – неизползване от работника или служителя на полагащия му се платен годишен отпуск. Касателно настоящия случай, от съвкупната преценка на приетото заключение на вещото лице и представените доказателства се установява по безспорен начин, че ищеца през времето което е полагал труд до *** г. - момента на прекратяване на трудовото правоотношение не е ползвал платен годишен отпуск 12 дни за 2020 година. Поради което съдът се явява основателна и предявената искова претенция за изплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл. 224 от КТ в размер на сумата 2181.37 лв.

С оглед основателността на предявените иски претения съдът е длъжен и да се произнесе по направеното възражение за прихващане. В хода на първоинстанционното производство ответникът с отговора на исковата молба е отправил искане за прихващане на дължимото се трудово възнаграждение, тъй като със Заповед от ***г. на осн чл. 210, ал.4 вр. с чл. 203, ал.1 и чл. 206, ал.1 от КТ е реализирана спрямо ищеца ограничена имуществена отговорност в размер на сумата от 3571.34 лв.

Съгласно правната теория и съдебната практика имуществената отговорност на работника или служителя за вреди, които по небрежност е причинил на работодателя при изпълнение на трудовите си задължения, е ограничената отговорност. Тази отговорност се реализира по специфичен ред, който цели да осигури бързото осъществяване на отговорността, да защити правата и интересите както на работниците и служителите, така и на работодателите, и да гарантира събирането на вземането на работодателя от работниците и служителите, за причинени от тях вреди на работодателя по трудовото правоотношение. Заповедта по чл.210, ал.1 КТ поставя началото на едно особено извънсъдебно /рекламационно/ производство за доброволно осъществяване на ограничената имуществена отговорност на работника или служителя. Заповедта, с която работодателя предявява претенцията си за обезщетение по естеството си е едно изявление за прихващане на насрещни вземания- вземането на работодателя за обезщетение срещу насрещно вземане на работника или служителя за трудово възнаграждение. Компенсаторното действие на заповедта настъпва ако заповедта не бъде оспорена в предвидения по чл.210, ал.3 КТ срок. След изтичане на този срок се пристъпва към удържане от трудовото възнаграждение на

дължимото обезщетение, като по този начин приключва доброволното изпълнение на задължението на работника или служителя и събирането на вземането на работодателя на обезщетението за вредите, които му е причинил работникът или служителят. При оспорване на заповедта от работника или служителя, способът, по който може да се реализира тази отговорност е съдебното установяване на дължимото от работника или служителя обезщетение на работодателя за вредите, които е причинил на работодателя. /В този смисъл Решение № 131 от 22.06.2011 г. по гр. д. № 587/2010 г./

За отхвърли възражението за прихващане, първоинстанционният съд приел, че заповедта за реализиране на ограничена имуществена отговорност не са били надеждно доведени до знанието на ищеца и не са му били редовно връчени на твърдените дати, тъй като на ***г. служителят е полагал труд от дама си съгласно указанията на ръководство, като по делото няма твърдения и данни заповедта за била изпращана чрез пощенски услуги, куриери и електронна поща или по друг начин. От преценката на всички ангажирани доказателства относно връчването на процесната Заповед, както и с оглед недобросъвестното поведение на ответника, прилагайки разпоредбата на чл. 161 от ГПК съдът приел за доказани фактите за които ответникът е създал пречи за събиране на допуснати доказателства.

Настоящият съдебен състав намира, че от събраните по делото писмени и гласни доказателства не се установява, че със Заповед от ***г. с посочено право осн чл. 210, от КТ – за осъществяване на ограничена имуществена отговорност да е връчена на *** г. при отказ, удостоверен с подписите на посочените в заповедите лица – К. Н. и А. К.. Правилно първоинстанционният съд е приел, че поради недобросъвестното поведение на ответника, следва да се приложи разпоредбата на чл. 161 от ГПК, тъй като при направеното оспорване за начина на връчване на Заповедта за осъществени на ограничена имуществена отговорност, ответника в условията на пълно и главно доказване, въпреки неколккратно дадената възможност не доказал надлежното връчване на заповедта на ***г. С оглед на тези данни съдът приема, че на *** г. не е извършено връчване на посочената заповед на ищцата при отказ, удостоверен с подпис на трима свидетели. Същата е достигнала до знанието на ищеца на ***г., когато е била и приобщена към доказателствения материал по делото и е била оспорена в откритото съдебно заседание, поради което същата не е породила целените правни последици – компенсаторното действие на заповедта не е настъпило. С оглед некомпенсируемостта на насрещното вземане със Заповед от ***г. с посочено право осн чл. 210, от КТ – за осъществяване на ограничена имуществена отговорност възражението за прихващане се явява неоснователно.

Достигайки до същите правни изводи първоинстанционният съд е постановил правилен съдебен с изключение в частта, в която в диспозитива на обжалваното решение изрично се е произнесъл, че отхвърля като неоснователно заявеното от ответника възражение за прехващане, с оглед даденото тълкувателно разрешение с ТР № 2/2020 от 18.03.2022 год. по тълк. д. № 2 по описа за 2020 г. на ОС на ТГК на ВКС, а именно „Съдът не се произнася по неоснователното възражение за прихващане в диспозитива на решението, зачитайки неговата характеристика на защитно средство срещу предявления иск.“, поради което решението в тази му част следва да бъде обезсилено, като процесуално недопустимо.

С оглед изхода на спора на осн.чл.273 във връз. с чл. 78, ал.2 от ГПК, разноси следва да бъдат присъдени в полза на въззиваемата страна. Доколкото по делото не са представени доказателства за реално направени такива не се дължи присъждането им.

С оглед цената на иска, въззивното решение не подлежи на касационно обжалване съгласно чл. 280, ал. 3, т. 3 ГПК.

Предвид изложеното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение № 261129 от 10.11.2021 г. постановено по гр. дело № 48 / 2021 г. по описа на Районен съд – Перник, **В ЧАСТА МУ** с която е отхвърлено като неоснователно на осн. чл. 103 ЗЗД, вр. чл. 210 КТ, вр. чл. 298, ал.4 от ГПК заявеното от ответника възражение за прихващане със сумата от 3571,34 лева, представляваща ограничена имуществена отговорност на В. В. Г., съгласно Заповед от *** г. за причинени от В. Г. спрямо „Уестум България“ ЕООД имуществени вреди в размер на 7142,68лв., изразяващи се в невъзможност за работодателя да изготви вътрешен отчет за положен труд, включително такъв на bench time support, съответно да фактурира клиентите си, съгласно отчета, като процесуално недопустимо.

ПОТВЪРЖДАВА обжалваното Решение № 261129 от 10.11.2021 г. постановено по гр. дело № 48 / 2021 г. по описа на Районен съд – Перник, в останалата му обжалвана част.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____